

Steaua căzătoare

Ștefan Doroftei Doimneanu

Strivit-am clipele de așteptare
Pe ochii ei pierduți prin depărtări,
Ș-a sinucis o nuntă-n revoltare
Iar eu zâmbeam și-mi fabricam iertări.

Când visul ei hrănit cu amintirea
(Din noaptea jurămintelor febinți)
S-a stins ușor, nu i-a ucis iubirea,
Dar i-a aprins durere-n suferinți.

Hoinar nestăpânit atins de farmec
Am fost robit de-alt murmur în descânt,
Acum din nou iubirea i-o adulmec...
Deși visez nu pot s-o mai încânt.

S-anlănțuit în temnița tristeții
De unde nu mai poate evada,
Tăiat-am fiarele și-am spart pereții
Dar nu o pot clinti sau invada.

O fee s-a uscat însingurată
Trădată de sărutul efemer,
De vis pierdut și de alean furată
S-a întrupat în steaua de pe cer.

Iar eu privesc cum steaua cade-n mare
Arzând de dor și vis neîmplinit,
Aș vrea s-o prind și să-i ofer o floare
Dar nu mă vrea cu ea în infinit.

05.01.2019